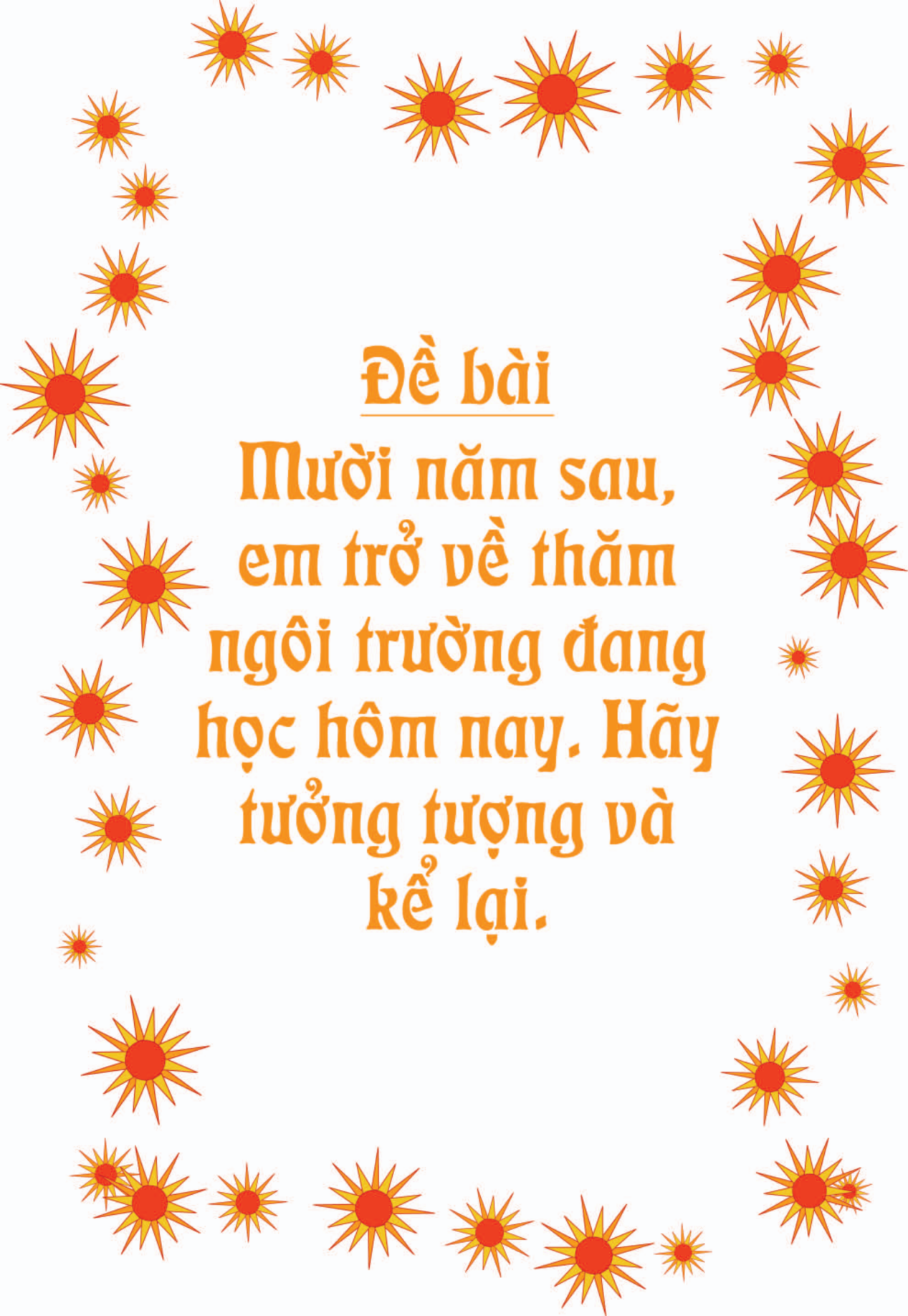


A decorative border of stylized suns with red centers and yellow rays, arranged in a circular pattern around the text.

Đề bài

Mười năm sau,
em trở về thăm
ngôi trường đang
học hôm nay. Hãy
tưởng tượng và
kể lại.

Bài làm

Thu Hà và Thu Hồng là hai chị em sinh đôi, giống nhau như hai giọt nước. Năm nay, cả hai học lớp 6H, do cô Hòa Lan dạy văn làm chủ nhiệm. Ngày 16 tháng 12 năm ngoái (2002), trường Đồng Nga mở hội kỷ niệm 80 năm thành lập trường (1922-2002). Vui ới là vui! Cơ mà mệt quá! Vì hai chị em tham gia những ba tiết mục chào mừng: hát hai bài, múa đôi một điệu, được khán giả vỗ tay rào rào!

Tối hôm ấy, hai chị em được bố mẹ cho phép đi ngủ sớm. Nhưng kì chưa, trằn trọc mãi mà có ngủ được đâu! Càng kì hơn nữa là khi thiếp đi, cả hai đã mơ một giấc mơ thật đẹp giống nhau: ngày hội trường Đồng Nga mười năm sau – năm 2012. Khi ấy Thu Hà và Thu Hồng đã hai mươi mốt tuổi, năm tháng rười, đang là sinh viên năm cuối của trường đại học sư phạm Thủ đô (tiền thân là trường CĐSP Hà Nội). Bồi hồi về thăm lại trường xưa.

Nhớ lại mười năm trước, khi hai cô gái nhỏ vừa tạm biệt trường Tiểu học Đồng Nga - ngôi trường thân yêu dưới bóng hoàng lan, gắn bó suốt 5 năm học, với bao kỷ niệm ngọt ngào để chuyển qua trường THCS mới xây dựng ngoài đồng. Quả thật trường mới cao rộng, bề thế hơn nhiều. Nhưng cả hai chị em phải một thời gian khá lâu mới quen, mới thích. Năm tháng trôi nhanh. Tốt nghiệp THCS, lên THPT, vào học ở trường Xuân Tỉnh, rồi bốn năm qua, Hồng và Hà được đào tạo chính qui ở một trường ĐHSP tốt nhất, hiện đại nhất của Thủ đô Hà Nội. Vậy mà hai cô gái làng chè này chỉ mong có ngày trở về thăm lại ngôi trường tuổi thơ yêu dấu.

Thì giờ đây, ngày ấy đã tới. Hối không xông xáo, náo nức sao được?

Lả lướt và dịu dàng trong hai bộ áo dài lụa trắng. Thu Hà và Thu Hồng dắt tay nhau men theo dọc bờ đê đã thành dải đường đất mịn màng, dung dăng đi bộ đến trường. Cổng trường kia rồi. Rực rỡ cờ hoa, khẩu hiệu, băng rôn chào mừng. Lão tiên đồng hoàng lan, trải mười năm gió bụi, mà hình như chẳng già đi chút nào, vẫn tỏa hương ngan ngát. Trong hương hoa thoang thoang, dưới bóng rợp của tán lá tầng tầng, tai vẫn nghe tiếng loa truyền đi lời diễn văn chào mừng kỷ niệm của cô Hiệu trưởng – Nhà giáo ưu tú Đỗ Hòa Lan (Cô giáo chủ nhiệm của hai chị em hồi lớp 6, ba năm trước đã được bầu làm người lãnh đạo cao nhất của trường học lớn 60 lớp, hơn 2000 học sinh khu vực Đông Nga, cầu Thăng Long này). Mắt hai chị em như loa lóa trước bao sắc màu lộng lẫy của hoa, của bóng bay, khăn quàng đỏ rực trên ngực của ngàn thiếu niên, nhi đồng, nét mặt bừng sáng, hớn hơ niềm vui.

Phần nghi lễ qua từ lúc nào. Hai chị em vội đi chào các thầy, cô giáo cũ. Cô Hòa Lan mỗi tay ôm choàng một đứa, nụ cười rộng mở mà nước mắt quanh mi:

– Trời! Hai con gái của cô đã lớn, xinh thế này ư? Sang năm ra trường có định về quê dạy học không đấy?

– Vâng! Thưa cô! Có, chứ ạ!

Hồng, Hà lúu rúu đáp. Bụi phấn còn vương hay sương chiều đã lất phất trên mái tóc mây dài buông ngày ấy của cô, nay cũng đã ngắn và mỏng đi khá nhiều!

Tạm rời tay cô, Hồng, Hà rào bước tới căn phòng, nơi hai chị em ngồi học năm lớp 5. Thay đổi nhiều quá! Hà thốt lên, ngạc nhiên khi bước vào căn phòng sáng trưng, hiện đại. Hóa ra bây giờ học sinh được học theo các phòng bộ môn. Phòng học toán, phòng học văn, sử, địa, sinh, thể dục, họa, nhạc v.v... Phòng học xưa của hai chị em giờ thành phòng chuyên dạy môn văn với 5 dãy máy vi tính, thể hệ mới nhất. Trên tường, treo ảnh chân dung của các tác giả được học trong chương trình. Sát tường phía dưới là kệ để sách giáo khoa Tiếng Việt, kể chuyện, các tạp chí, tập san, báo Văn nghệ trẻ, Thiếu niên, Hoa học trò, Mực tím... Bảng phốt trắng tinh. Máy chiếu hắt đặt ở góc phải. Micrô có bốn chiếc. Bàn, ghế học sinh xếp làm ba dãy, mỗi dãy bốn bàn, mỗi bàn ngồi có hai người. Mỗi lớp không vượt quá 25 học sinh.

– Chẳng thua gì phòng học của ĐHSP Thủ đô, Hồng nhỉ? Hà tâm tặc.

Năm mươi phòng phục vụ cho việc dạy học trong một tòa nhà năm tầng với hệ thống thang máy và điều hòa nhiệt độ, vẫn đứng cách tòa nhà cổ với cây hoàng lan, cây sấu, cây phượng, cây bàng, cây phi lao... cũng chẳng già đi bao nhiêu... một khoảng sân gạch vuông đỏ, không rêu.

– Lão tiên đồng Hoàng Lan ơi, nhất định sang năm chị em cháu sẽ về đây làm cô giáo, để được sớm chiều bên ông, dìu dắt lớp đàn em, để được đền ơn các thầy cô, đền ơn mái trường yêu dấu, đền ơn cả bóng mát và hương thơm của hoàng lan nữa đấy!

– Về đi! Về đi! V...ề...đ...i...i!

Tiếng cây già giục gọi hay tiếng loa truyền thanh vang động làm hai chị em bưng tỉnh giấc? Chết thôi! Đã sáng banh mắt ra rồi!